

Beste Nel, Claudia en Bas, Robert en beste aanwezigen,

Namens de bewoners van Camping Schuit wil ik graag iets over Jan zeggen. Ik weet niet of u wel eens op de camping bent geweest. Aan de buitenkant ziet het er misschien uit als een rare verzameling houten bouwsels, maar als je eenmaal binnen bent, merk je hoe geweldig en vredig het er is. En begrijp je ook waarom het voor zoveel mensen zo'n bijzondere en dierbare plek is.

Jan is op de camping opgegroeid. Met zijn ouders, broers en zusters woonde hij in het café naast de Adelbertusakker. Ik weet niet hoe zijn eerste jaren waren, maar het lijkt mij een prachtige plek om jong te zijn.

Als Jan wat ouder is, gaat hij bij de bewoners op bezoek in Amsterdam. Rinus ziet nog precies voor zich hoe Jan met zijn broer Martin en vriend Dirk op het centraal station arriveert. Alle drie in hun keurige pak, klaar om de jaarlijkse kermis in de Jordaan te bezoeken. En natuurlijk een bezoek te brengen aan Rinus' stamkroeg, café 't Hoekje op de Palmgracht. Geweldig vonden de drie Egmonders het in Amsterdam, maar ze waren ook altijd blij als ze weer thuis waren.

Jan ontmoette Nel, trouwde en kreeg kinderen. De eerste Claudia, werd zelfs op de camping geboren. Samen met haar ouders woonde ze in een van de huisjes op het veld. Jan neemt de camping van zijn ouders over, zijn broer Martin trekt in het café.

Wij zijn geneigd de natuur te beschouwen als onveranderbaar, zeker een plek die zo mooi is als die tussen Egmond Binnen en de Zee. Maar dat klopt niet. Laten de camping als voorbeeld nemen. In de afgelopen vijftig jaar is daar heel wat veranderd. Vlakbij het café stond een huis, daar waar nu de entree van het parkeerterrein is. De boer die daar woonde gebruikte de inhoud van de septic tanks van de bewoners als mest. De speeltuin en het parkeerterrein waren er nog niet. Bewoners hadden geen auto, die kwamen met de brommer, de fiets of de trein. Toen de eerste auto's zich aandienden, parkeerden ze hun trotse bezit gewoon voor hun deur.

Ook andere moderne gemakken ontbraken. Water kon je halen bij een kraan in de schuur. Later kwamen de waterpompen aan het begin van elk laantje, gevolgd door een kraan op die plek. Lang nog niet alle 79 huisjes waren al gebouwd. Tussen het Jordaanlaantje en het grote veld, bijvoorbeeld, lagen nog aardappelveldjes.

Onder leiding van Jan en Nel groeiden de voorzieningen gestaag. Het elektra werd ingegraven, net zoals het riool en het water. Tegelijk zorgden zij ervoor dat kosten nauwelijks stegen zodat de huisjes betaalbaar bleven voor gewone mensen. Eén van de uitgangspunten die voor Jan en Nel heel belangrijk waren.

Het waren ook vrolijke jaren, jaren met veel feesten en partijen. Voor de kinderen, maar ook voor de ouderen. Zo waren er voetbaltoernooien tegen de bewoners van andere campings. Daar moet je niet te licht over denken: elke zaterdag in de zomer was het raak. Wedstrijden voor junioren, voor iets ouderen, maar ook voor de veteranen. In dat team speelde Jan. Hij stond in het doel. Uit voorzorg zette hij zijn bril dan af. Maar of dat verstandig was ... Hij zag de ballen niet die links en rechts het doel invlogen. Af en toe wees een andere speler hem erop dat hij iets uit het doel moest halen.

En na het voetbal feest in de Schulp. Waar ook vele andere feesten werden gevierd. Jan hield wel van een feestje en vooral van dansen. Greet herinnert zich nog hoe graag hij de dames liet zwieren, maar hoe hij ze ook wel eens per ongeluk losliet en ze al draaiend op een tafel belandden.

Maar er moest natuurlijk ook gewerkt worden. Veel en vaak. Dagelijks was er voor Jan iets te doen. Jan, die ook nog bij de Gemeente Castricum werkte, had baat bij zijn dubbele banen. Wat in Castricum overbleef en rijp was voor de sloop, kon nog prima dienst doen op de camping. Bij het uitgraven van de sloten, werden oude betonplaten gebruikt voor het verstevigen van de walkant. Wie herinnert zich niet het gemeente-autootje waarmee Jan voorreed en waaruit weer één of andere handige lading kwam. Diezelfde auto werd gebruikt om het vuil weg te brengen. Hoewel Jan er ook wel van hield om een groot vuur te stoken om wat overvolg meubilair weg te werken. Dat mocht toen nog.

Altijd was hij bezig met klusjes. Op het parkeerterrein had hij op twee plekken elektriciteit geregeld zodat hij overal zijn oude radio kon inpluggen. Gezellige Nederlandse liederen vergezelden hem bij het werken. Ook als hij er even niet was, schalde zijn radio over het veld.

Hij was wel eens weg namelijk. Even een praatje maken bij deze of gene. Met, als het zo uitkwam een biertje of kopje koffie erbij.

Toen Jan ziek werd, was het tot zijn grote verdriet niet langer mogelijk om op dezelfde manier door te gaan. Nel en hij besloten de camping te verkopen. Voor zo'n uitzonderlijke plek waren veel gegadigden. De projectontwikkelaars en andere snelle jongens melden zich. Ook de bewoners hadden zich verenigd om het terrein met zijn allen over te nemen. Jan en Nel hebben er lang over nagedacht en besloten uiteindelijk aan de bewoners te verkopen. Dat leek ze de beste manier hun levenswerk veilig te stellen. Ik denk dat ze daar gelijk in hebben. De snelle jongens hadden ongetwijfeld luxe stenen bungalows neergezet en die voor veel geld verkocht.

Jan en Nel hebben iets heel bijzonders gedaan. In een tijd waar geld, rijkdom en luxe door bijna iedereen worden nagejaagd, hebben zij gekozen voor continuïteit en het geluk van een verzameling ongeregelde badgasten. Wij zijn ze daarvoor intens dankbaar, en dat kunnen we niet vaak genoeg zeggen.

Na de overdracht is Jan nog een enkele keer op de camping geweest. Het leek hem zwaar te vallen. Niet de omgang met de bewoners, maar het feit dat hij niet meer in staat was om de alledaagse klussen te doen. Gelukkig kwamen Robert, Claudia en Nel vaker langs. Zij brachten altijd nieuws over Jan. Soms goed, maar helaas vaker slecht. De laatste tien jaar ging zijn gezondheid stap voor stap achteruit.

Het was indrukwekkend om te zien hoe zijn familie hem omringde met zorg en liefde. Claudia lief en zorgend, en ook altijd vol praktische steun om het leven voor haar vader en moeder makkelijker te maken. Robert, die tijdens zijn studententijd thuis bleef wonen en – verborgen onder zijn laconieke houding – enorm veel voor zijn ouders deed. Nel bleef altijd eerlijk en reëel als zij ons slecht nieuws kwam brengen. Haar eigen gezondheid maakte zij ondergeschikt aan die van Jan.

Wij hopen dat de banden met de familie Schuit hecht zullen blijven. Het is in troostend om te bedenken dat het levenswerk van Jan zal blijven voortbestaan.

Jan, ik hoop dat ik het op zijn Amsterdams mag zeggen: je was een moordgozer! Heel erg Bedankt voor alles wat je voor en met ons hebt gedaan!

Egmond 20 augustus 2008